

De feestjurk

Het is december en de donkere dagen voor Kerst zijn maar al te waar. Stormachtig is het met fikse regenbuien. Een witte kerst lijkt ver weg, hoewel er in elke winkel en ook in de straten gedroomd wordt van een White Christmas. Toch klinkt het gezellig denkt ze en als 's avonds overal in en buiten de huizen de lichtjes branden, geeft dat een feestelijk gevoel.

Kom, ze loopt er nog even uit voor een paar boodschappen, wat tijdschriften en wat lekkers.

Buiten treft ze haar nieuwe buurvrouw, die bezig is een kerstboompje van zeer onwillige lampjes te voorzien. Ze woont nog maar enkele weken in hun straat en veel verder dan een groet zijn ze nog niet gekomen. Het kerstboompje waait alle kanten op, valt aldoor om, de lampjes flikkeren aan en uit.

“Kom, ik help je wel even” zegt ze en samen sjoeren ze net zo lang tot de boom stevig staat en alle lampjes een plekje hebben.

“Maar laat ik me eerst eens even voorstellen, ik heet Anneke en woon daar.” Ze wijst naar het grote riante huis op de hoek van de straat. “Lieske” zegt ze wat verlegen. “Wat fijn dat u me even wilde helpen.” De grote bruine ogen staan vermoeid in het smalle gezichtje..

Dan ziet Anneke opeens twee stralende snoetjes achter het raam. Twee kleine jongetjes zwaaien naar haar. Ze zwaait terug. “Wat een schatjes” zegt ze. Lieske knikt. Ja, twee drukke maar lieve kereltjes, mijn grootste bezit.

Na elkaar fijne feestdagen te hebben gewenst vervolgt Anneke haar weg. Wat later, alleen in het grote huis, komt de eenzaamheid op haar af. Eenzaam ondanks kinderen en kleinkinderen. Maar vooral zo alleen zonder Jan, die al jaren geleden van haar weggenomen werd. Ook aan het einde van het jaar. Plotseling gaf zijn hart, dat grote warme hart, het op en moest ze alleen verder. Ze heeft het een plek kunnen geven, maar toch...het heimwee blijft. Toch heeft ze ook nu een mooie jurk gekocht zoals ze elk jaar deed toen Jan nog leefde. Ook de kinderen kregen nieuwe kleren. De dagen waren druk en gezellig.

Nu wacht ze. Tja, waarop? Een telefoontje van de kinderen die haar vragen de kerst bij één van hen door te brengen. Tot nu toe heeft ze nog niks gehoord. “Ze laten het op elkaar aankomen” denkt ze in een sombere bui. Ach, ze zijn allemaal zo druk met werk, feestjes, vrienden, relaties, sporten en dan is er weinig tijd voor een oude moeder. Ook de kleinkinderen ziet ze weinig. Ook al druk druk met van alles. Zelfs de kleinsten hebben al een hele agenda met afspraken en verplichtingen.

De volgende morgen lijkt alles een stuk lichter. Het is droog. Ze ruimt wat opgewaaid blad weg en hangt vetbollen voor de mezen in het voederhuisje.. Een driewielertje komt al piepend over de stoep haar kant op. “Hoi, wat doe jij ?” zegt het kleine mannetje vrolijk. “Ik geeft de vogeltjes eten” zegt ze. “Ben jij een Oma” zegt hij ? Ja hoor. Hoe heet je ? “Ik heet Tim en mijn broertje heet Luuk, maar die is nog klein. Ik ben al drie. Dan hoort ze roepen. Tim, niet te ver gaan hoor, op het stoepje blijven..

“Mamma” zegt hij blij en rent op haar af, het fietsje op de grond gooiend. Met een peutertje op haar arm komt Lieske haar kant op. Ze maken een praatje over het weer en dan vraagt ze aan Anneke of ze zin heeft in een kopje koffie. Als ze gezellig aan de ronde tafel zitten en de kleintjes spelen vraagt Anneke: “Vertel eens iets over jezelf. Ben je alleen? Dan hoort ze het zoveelste trieste verhaal over een scheiding, die haar leven zo op de kop zette. Over de vader van de beide jongetjes, die ze niet meer wil zien en gelukkig is met een nieuwe vriendin en haar